

РЕШЕНИЕ

№ 3744

гр. София, 04.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 14-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСИМИРА Н. ПРОДАНОВА

като разглежда докладваното от КРАСИМИРА Н. ПРОДАНОВА
Административно наказателно дело № 20231110200899 по описа за 2023
година

Производството е по реда на [чл. 59](#) и [следващите от ЗАНН](#).

Обжалван е Електронен Фиш (ЕФ) Серия К № 4744214/19.04.2021 г., издаден от СДВР, с който на М. Р. Г., ЕГН *****, с адрес в гр. *****, на основание [чл. 189, ал. 4](#), във вр. [чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП](#), е наложено административно наказание "глоба" в размер на 400,00 /четиристотин/ лева, за нарушение на [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#).

В жалбата се твърди, че процесният електронен фиш е издаден при нарушение на административнопроизводствените правила, незаконосъобразност и неправилност, поради противоречие с материалния закон. Иска се отмяна на ЕФ, като подробни доводи за това са изложени в подадената жалба, а в условията на алтернативност, ако не са налице условията за отмяна на ЕФ, то моли размерът на наложеното наказание „глоба“ да бъде намален.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител в съдебното заседание, като същата е депозирала писмени бележки, с които оспорват и молят подадената жалба срещу процесния ЕФ да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Молят да бъде постановено решение, с което да бъде потвърден процесния ЕФ като правилен и законосъобразен. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, доколкото от АНО не е представено доказателство за датата на връчване на обжалвания ЕФ на жалбоподателя, при което положение съдът приема, че срокът за обжалване не е започнал да тече и не е изтекъл към датата на подаване на жалбата.

Жалбата е подадена от легитимирано лице и съдържа необходимите реквизити, и производството по делото е редовно образувано пред Районен съд-София.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, намира за установено следното:

На 19.04.2021 г., в 11:44 часа жалбоподателят М. Р. Г. е управлявал лек автомобил, марка „*****“, модел „*****“, с регистрационен номер „*****“, в гр. София, бул. „История Славянобългарска“ срещу номер 4, с посока на движение от надлез „Надежда“ към ул. „Каменоделска“. На посочения път било въведено ограничение на максимално допустимата скорост на движение – 50 км/ч, доколкото мястото се намира в територията на населено място и се следва от законовата разпоредба за максималната позволена скорост в населено място, ако на самото място не е предвидено с пътен знак да бъде установена по-голяма или по-малка скорост като максимално допустима. При ограничение на скоростта до 50 км/ч., по бул. „История Славянобългарска“ срещу номер 4, с посока на движение от надлез „Надежда“ към ул. „Каменоделска“, автомобилът е засечен да се движи с 91 км/ч., от която скорост е приспаднал 3 % толеранс в полза на водача и същата се зачита като 88 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол „TFR1-M“ с фабричен № 505. За така установеното превишаване на скоростта е издаден електронен фиш на жалбоподателя, с който на основание [чл. 189, ал. 4](#), вр. [чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП](#), за нарушение на [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#), му е наложено наказание "глоба" в размер на 400,00 /четиристотин/ лева.

Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация съвпадат по признаци.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на [чл. 283 от НПК](#), а именно – електронен фиш серия К № 4744214/2021 г.; снимков материал; справка за собственост на рег. № „*****“; копие от Заповед № 8121 з-931 /30.08.2016 г.; копие протокол от метрологична проверка; копие удостоверение за одобрен тип средство за измерване; копие писмо с Рег. № 3286р-12416/12.03.2020 г.; копие протокол за използване на АТСС + снимка; ежедневна форма на отчет; справка-разпечатка от АИС АНД; справка за нарушител/водач; копие разписка. Съдът кредитира изцяло приложените доказателства, тъй като те не съдържат противоречия и в своята съвкупност изграждат непротиворечиво фактите по делото. Освен това, при наличието на еднопосочен доказателствен материал, съдът няма задължение да анализира подробно доказателствената съвкупност, с аргумент а *contrario* от нормата на [чл. 305, ал. 3 от НПК](#).

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Законодателят е предвидил възможност нарушенията по ЗДвП да се санкционират както с наказателно постановление (НП), така и с „електронен фиш“, в предвидените за това

случаи. Чрез издаването на ЕФ се осигурява бързина на процеса по установяване и налагане на наказанията. Видно от разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП – „при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител, за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение.“ Задължително условие за санкционирането с ЕФ е нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство (АТСС), т. е. да няма човешка намеса при установяване на нарушението, с което се избягва субективният човешки фактор. В процеса по издаването на ЕФ не участват двете страни, които са характерни за първата фаза на административно-наказателното производство.

При разглеждане на дела по оспорени ЕФ районния съд е винаги инстанция по същество съгласно [чл. 63, ал. 1 от ЗАНН](#). От това следва, че трябва да провери законността, т.е. да провери, дали правилно е приложен материалният и процесуалният закон, независимо от основанията, посочени в жалбата по арг. от [чл. 314, ал. 1 от НПК](#), във вр с [чл. 84 от ЗАНН](#). В изпълнение на това си правомощия – право и задължение, съдът служебно констатира, че електронният фиш съдържа всички реквизити, предвидени в [чл. 189, ал. 4 от ЗДвП](#), а именно - данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане.

От представените по делото писмени доказателства и доказателствени средства се установява също така, че оспорваният електронен фиш е издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалния правила.

След влизането в сила на новата [Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата](#), последната предвижда да се издават електронни фишове от всички автоматизирани технически средства и системи, а от разпоредбата на [чл. 2 на същата наредба](#) се вижда, че и стационарните, и мобилните системи за контрол на скоростта са включени в съдържанието на понятието "автоматизирани технически средства и системи". Нормата на чл. 3 пък изрично сочи, че за установените от автоматизирани технически средства и системи нарушения на правилата за движение по пътищата се издават електронни фишове чрез използване на автоматизирана информационна система. Ето защо, съдът намира, че възраженията в жалбата не могат да бъдат уважени.

Фишът е законосъобразен и от материалноправна страна. От доказателствата по делото се установява по категоричен начин, че на 19.04.2021 г., в 11:44 часа жалбоподателят М. Р. Г. е управлявал лек автомобил, марка „*****“, модел „*****“, с регистрационен номер ***** , в гр. София, бул. „История Славянобългарска“ срещу номер 4, с посока на

движение от надлез „Надежда“ към ул. „Каменоделска“, със скорост от 88 км/ч, при ограничение на максимално допустимата скорост на движение – 50 км/ч. От наличните по делото доказателства се установява още, че и техническото средство е одобрен тип за измерване, както и че същото е било в изправност. Съдебният състав намира още, че мястото на нарушението е посочено достатъчно подробно от АНО – посочено е къде и в каква посока на движението е установено нарушението, което е напълно достатъчно, което е видно от изпратената в цялост преписка до съда.

Въз основа на установената фактическа обстановка, настоящият състав приема, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#), а именно - да съобрази скоростта на движение с указаната в ЗДвп.. Изпълнителното деяние от състава на това нарушение е определено като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно действие.

От *субективна страна* се установи, че процесното деяние е извършено при форма на вина пряк умисъл, т.к. нарушителят е съзнавал, че е налице ограничение на скоростта, съзнавал е общественоопасните последици, т.е. че застрашава обществените отношения, свързани с безопасността на движението по пътищата, но е negliжирал настъпването на общественоопасните последици, при пряката си цел да управлява МПС, с избрана от него скорост, независимо от наличието на изрично ограничение.

Предвиденото административно наказание "глоба" е наложено в законоустановения размер от 400,00 /четиристотин/ лева, съгласно действащата към момента на нарушението, а и към настоящия момент законова разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, тъй като е налице превишаване на скоростта на движение с 38 километра в час.

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на [чл. 28 ЗАНН](#) – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на [Наказателния кодекс](#) касае само посочените в [чл. 11 ЗАНН](#) въпроси, поради което дефинитивната норма на [чл. 93, т. 9 НК](#) следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване“ или „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в ЗДвП задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е

необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на [чл. 28 ЗАНН](#) (а това се отнася и за [чл. 9, ал. 2 НК](#) вр. [чл. 11 ЗАНН](#)) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с безопасността по пътищата (особено актуална тема), както и превишението е значително – с 38 км/ч над разрешената скорост, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

При този изход на делото е основателна и претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР, съгласно изричното право, регламентирано в разпоредбата на чл. 63д, ал. 1, вр. ал. 4 ЗАНН. С оглед невисоката фактическа и правна сложност на делото и разглеждането му в едно открито съдебно заседание, искането следва да бъде уважено в минималния размер, определен съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 80,00 /осемдесет/ лв. за представителството пред настоящата инстанция.

Предвид изложените аргументи, съдът намира, че обжалваният електронен фиш е законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание [чл. 63, ал. 1 от ЗАНН](#), съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Електронен Фиш (ЕФ), Серия К № 4744214/19.04.2021 г., издаден от СДВР, с който на М. Р. Г., ЕГН *****, с адрес в *****, на основание [чл. 189, ал. 4](#), във вр. [чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП](#), е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 400,00 /четиристотин/ лева, за нарушение на [чл. 21, ал. 1 от ЗДвП](#), като **ПРАВИЛЕН и ЗАКОНОСЪОБРАЗЕН**.

ОСЪЖДА М. Р. Г., ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на СДВР, сумата в размер на 80,00 /осемдесет/ лева, представляваща присъдено юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд-София град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____